

[Johs. Hansen.]

større og mindre Ejendomme vil til enhver Tid gøre enhver Lettelse i Ejendomsskatterne til en tvivlsom Fordel for de mindre Ejendomme. Ofte vil den mindre Ejendomsbesidders personlige Skat vokse saa meget mere, end Ejendomsskatten daler, at han faar en negativ Fordel derved, og skal han købe Jord for sig og sine, vil den mindre Ejendomsskat betyde en større Jordpris og en større Prioritetsbyrde — det er noget, vi alle ved.

For hver 1 000 Kr.'s Ejendomsskyld er Indtægten, beregnet som jeg tidligere har gjort Rede for det, følgende: For Ejendomme mellem 6 000 og 10 000 Kr.'s Ejendomsskyld er Indtægten pr. 1 000 Kr.'s Ejendomsskyld 192 Kr., for Ejendomme mellem 10 000 og 15 000 156 Kr., mellem 15 000 og 25 000 131 Kr., mellem 25 000 og 35 000 115 Kr., mellem 35 000 og 50 000 96 Kr., mellem 50 000 og 70 000 80 Kr. og mellem 70 000 og 100 000 68 Kr. Ærede Medlemmer ser, at Linien falder stadigvæk, efterhaanden som Ejendomsskylden i Grupperne bliver højere og højere. For de allerstørste Ejendomme, over 100 000 Kr.'s Ejendomsskyld, foreligger der ingen Tal offentliggjort. Om de Tal, jeg her har nævnt, gælder det for øvrigt, at de giver et Billede, der er forholdsvis gunstigt for det større Landbrug. Hvis vi tager Aaret før, viser det sig, at de større Landbrug, de større Ejendomme, placeres ikke saa lidt ringere end i 1931—32.

Siden Kronen har mistet sin Guld-værdi, har Landbrugskrisen jo i væsentlig Grad skiftet Karakter og er nu i udpræget Grad en Krise for det lille Landbrug, endda en meget alvorlig og tung Krise. Det vil efter min Mening være ganske forkasteligt at bruge en saadan Krisetilstand til at skabe en permanent Lettelse af ganske uhørt Art til Fordel for det store og større Landbrug her i Landet, og det kan vi ikke være med til. I det hele kan jeg ikke anerkende, at den nuværende Tid med sin usikre og svingende Kroneværdi og med al sin Usikkerhed overhovedet, er en Tid, der er vel egnet til at fastlægge Ejendomsskatterne til Promillen for 1909—1914, en Periode, da Ejendomsskyldvurderingen endnu var ret ny og kunde virke ret forskelligt fra den ene Kommune til den anden.

Desuden maa det ikke glemmes, naar man taler om Tiden den Gang, at der paa Ejendommene hvilede adskillige Byrder, som man i vor Tid har faaet helt eller delvis afviklet, Byrder, som havde været betydeligere før i Tiden, men som der dog var noget tilbage af i Aarene forinden Krigen. Jeg kan nævne Pligtarbejde, Pligtkørsel, Offer og Accidenser, som, selv om de ikke hvilede paa Ejendommene, dog overvejende blev betalt af Ejendomsbesidderne ude paa Landet. Der var forskellige Naturalydelse, og der var Aftægtsforholdet, som nu i mange Tilfælde er blevet erstattet med Aldersrente. Det, der altsaa den Gang var en Prioritet paa Ejendommene, er nu blevet til en Byrde for Kommunen og Samfundet med forøget Skattevirkning.

I det hele taget finder jeg, at det er en mærkelig Idé, at man vil tage disse Promiller fra før Krigen, fra 1909—14, og gøre dem til Grundlag for Skatteligningen i vor Tid, for det er egentlig en rent formel Betragtning, man dér er inde paa. Det afgørende er ikke, at Promillen den Gang var mindre end nu, men det afgørende ved en Sammenligning mellem Tiden nu og Tiden før Krigen maa blive, at før Krigen var Ejendomsskatterne i Forhold til de personlige Skatter den store Del, medens det nu er blevet omvendt. Langsomt og gradvis har i Aarenes Løb de personlige Skatter faaet en større Vækst end Ejendomsskatterne, og nu er de blevet den store Part af de samlede Skatter. Vil man virkelig tilbage til Forholdene før Krigen, vil man det, hvad Tidsaanden angaar, maa det rigtige blive at sige, at saa skal Ejendomsskatterne ogsaa den Dag i Dag bære den store Part. Men det er jo ikke det, man vil, naturligvis. Man vil gøre en ganske formel Betragtning og Beregning gældende, der ikke har noget at gøre med de reelle Forhold, ikke har noget at gøre med det, der var det virkelige den Gang i Folks hele Bedømmelse af Beskatningen, nemlig dette, at den Gang lagde man saa at sige alle Vegne ude paa Landet den overvejende Del af Skatterne paa Ejendommene. I de 20 Aar, der er gaaet siden 1911—12, som bliver det midterste Aar i den Periode, man lægger til Grund, har jo for øvrigt en Mængde af vore Ejendomme skiftet Ejere, og mange af disse Ejere er kommet til i Aar med